

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВЪ.

* * *

Башината кѣша, и все сѣщия
друмъ извива за дома,
сухата лоза прегръща я
и приспива все тъй самъ-сама.

Огънь вѣтре сѣ отдавна стѣкнали
и те чакать може би сега;
прозорчетата, очи помръкнали,
дебнатъ — отъ кога?

Всички тайни трѣпнатъ неразказани
въ будното сѣрдце,
и срѣдъ мрака вече сѣ изрѣзани
две протегнати рѣще.

